

vedrører et langt tilbageiggende Tidsrum og ikke forekommer mig passende at kunne opføres paa en Tillægsbevillingslov. Vil man endelig have Sagen frem for at faae en Bøtoring derom, er jeg i det Tilfælde at kunne stille et Ændringsforslag om en lignende Begjæring til den allerede forelagte Tillægsbevillingslov, hvilket jeg ellers ikke vilde komme frem med, paa Grund af, at jeg ikke selv billiger det; men skulde det være nødvendigt, for at Thinget vil modtage Revisionens Indstilling, er jeg villig til at møde dermed. Jeg maa desuden tilstaae, at det for Finantsministeriets egen Skyld vil være en Behagelighed ikke at have Magt til at eftergive disse Summer, da der jævnligt fremkommer Begjæring derom, dels paa Grund af Stormfloden i Jylland, dels paa Grund af Haglbyger og andre saadanne Tilfælde, som jeg ikke anseer for tilstrækkelige til at begrunde, at man gaar ind paa slige Begjæringer. — Hvad angaaer Antegnelsespost Nr. 8 under Ministeriet for Kirke og Undervisningsvæsenet med Hensyn til Spørgsmaalet om Professor Krøyers Sædtillæg, kan jeg foreskille det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at jeg ikke skal svigte hans Tro paa, at jeg vil opretholde den Finantsministeriet i Loven af 19de Februar 1861 § 7 givne Bemærkning; men jeg tilstaaer, at jeg opfatter denne paa en Maade, der er noget forskjellig fra hans Opfattelse deraf. Jeg betragter den Finantsministeriet i det nævnte Lovsted givne Bemærkning væsentligt som regulerende, skjøndt ogsaa som controllerende; men jeg troer ikke, at den Anvendelse, der i det foreliggende Tilfælde er gjort af den, er ganske rigtig. Jeg vil ikke dermed have sagt, at der ikke skulde kunne komme et saadant Tilfælde, da Finantsministeren maatte ansee sig for fuldkommen berettiget til at nægte at udbetale et Sædtillæg, selv om det var bevilget i Finantsloven, nemlig naar det var aldeles klart, at det ikke stemmede med Lovgivningen, thi det maa antages at have været Finantslovens Forudsætning, at det var stemmende dermed, naar det ikke af den selv fremgik, at man, uagtet det stod mod den almindelige Lovgivning, dog vilde have det udredt i det givne Finantsaar. Hvad navnlig angaaer det Spørgsmaal, der nu fore-

ligger, vil jeg bemærke, at der for mig ikke er den mindste Tvivl om, at Professor Krøyer for Finantsaaret 1862—63 — de Herrer, ville jo vide, at det samme Spørgsmaal ligger for i Revisionsindberetningen derom — ifølge Finantslovens Bevilling har Net til dette Sædtillæg, uanset hvad der for Resten maa kunne siges derimod. Jeg tilstaaer, at jeg ikke kender Mere end een Art af personligt Tillæg, og jeg har saameget mere Grund til at sige dette, efter som der er et andet i Lovgivningen adopteret Udtryk, nemlig „Honorar“, som man passende kunde bruge, forudsat, at man ikke vilde have Beløbet betragtet som et personligt Tillæg, der skulde have de Følger, som i Loven af 19de Februar 1861 § 1 udtrykkeligt er tilfaldte saadanne. Naar det altsaa er sagt i Finantsloven, at det er et personligt Tillæg for Krøyer, og naar der er beregnet Sædtillæg deraf, anseer jeg Finantsministeren for uberettiget til at nægte ham det ved at gjøre en anden Betragtning gjældende om personligt Tillæg end den, der ligger i den almindelige Lovgivning og den vedkommende Finantslov, men i Finantsloven for 1862—63 er der netop uden Indskrænkning opsørt et personligt Tillæg for Krøyer, uagtet det i Anmærkningerne er oplyst, at dette havde den særlige Bestaffenhed, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) vil lægge saa særdeles Vægt paa, nemlig, at det var knyttet til en vis bestemt Tid. Ligesom jeg derfor i det andet Thing med Hensyn til Revisionsberetningen for 1862—63 har erklæret mig enig i den Opfattelse, der gik ud fra, at den nævnte Mand skulde have dette Tillæg, saaledes maa jeg sige, at jeg, med Hensyn til den her foreliggende Revisionsberetning, skjøndt ad ganske andre Veie, er kommen til det samme Resultat som det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds, idet jeg ikke skjønner rettere, end at man kan vedtage Statsrevisionens Indstilling. Det forholder sig nemlig saa, at, medens dette Sædtillæg var bevilget i Finantsloven for 1862—63, er det ikke bevilget i Finantsloven for 1863—64, ligesaa lidt som i nogen af de følgende Finantslove, lige indtil den, der nu foreligger, og Sædtillæget til den nævnte Embedsmand er opsørt saa specielt i Anmærkning-